

Huzur-i Enver (Atba) 4 Mayıs 2018'de Londra'da Beyül Futuh camisinde Cuma hutbesi verdi. Teşehhüd taavvuz ve fatiha suresinden sonra şöyle buyurdu:

Hz. Mesih-i Mevud (as) bir yerde şöyle der: Hz. Nebi-yi Kerim (sav) dünyaya teşrif ettiği zaman, Arap kavminin kültürü, ahlakı ve maneviyatı ne haldeydi. Her evde kavga, içki, zina, gasp, kısacası her türlü kötülük mevcuttu. Hiçbirinin Yüce Allah ile alakası yoktu ve hiçbiri yüksek ahlaki vasıflara sahip değildi. Ama Hz. Resulü Allah (sav) geldiğinde onlar İslam'a girince onlarda öyle bir Allah sevgisi ve birlik ruhu oluştu ki her biri Allah yolunda ölmeye razı oldular. Onlar biatin hakikatini gösterdiler ve amelleriyle örnek oldular. Hz. Resulü Allah'ın (sav) sahabeleri o kadar vefa örneği gösterdiler ki bunun bir benzeri ne daha önce görüldü ne de ilerde görülür. Ancak Allah-u Teala isterse yine de öyle yapabilir. O örneklerde başkaları için fayda vardır. Hz. Mesih-i Mevud (as) kendi cemaati ile ilgili olarak, Allah-u Teala öyle örnekler yaratabilir, der.

Hz. Mesih-i Mevud (as) der ki, Allah-u Teala sahabeleri överken ne kadar güzel buyurdu: Müminlerden öyle erkekler var ki Allah-u Teala'ya verdikleri sözü gerçekleştirdiler; Onlardan bazıları canlarını verdiler, bazıları da canlarını vermek için hazır beklemektedirler. Kuran-ı Kerim'de ashabı öven ayetler bir araya toplanırsa örnek alınacak onlardan üstün bir insan yoktur. İşte iyilikler ve fedakarlıkların bu misali bizim için örnektir.

Huzur-i Enver şöyle dedi: Ben bir müddettir ashab-ı kiramı anlatmaya devam ediyorum. Anlattıklarım arasında Bedir savaşına katılan sahabeler de vardı diğer bazı sahabeler de vardı. Ancak sadece Bedir savaşına katılan sahabeleri anlatayım diye düşündüm, çünkü onların özel bir makamı vardır. Bunlar öyle insanlar ki Allah-u Teala onlardan razı oldu ve onlar da Allah'ın özel olarak rızasını elde edenlerdir. Bugün Hz. Hamza bin Abdulmuttalib'den bahsedeceğim. O, seyyid-üş şüheda (şehitlerin önderi) lakabıyla meşhurdur, ayrıca onun Esed-ullah (Allah'ın arslanı) ve Esed-ür-resul (Peygamberin arslanı) lakabı da vardır.

Hz. Hamza (ra) Kureyş'in lideri Abdumuttalib'in oğlu ve Hz. Resulüllah'ın (sav) amcası idi. Hz. Hamza'nın (ra) annesinin adı Hale idi ve o da Peygamber Efendimizin (sav) annesi Hz. Amine'nin amca kızı idi. Hz. Hamza (ra) Peygamber Efendimizden (sav) iki yaş, bir başka rivayete göre de dört yaş büyük idi. Hz. Hamza aynı zamanda Hz. Resulüllah'ın (sav) süt kardeşi idi. Şe'ibe isimli bir hizmetçi, her ikisine de süt emzirmişti. Hz. Hamza (ra), Peygamber Efendimizin (sav) peygamberliğini ilanından sonra 6 nebevi yılında Dar-ül Erkam zamanında İslam'ı kabul etme saadetine erişti. Hz. Hamza'nın (ra) İslamiyeti kabul edişini, Hz. Muslih Mevud (ra) tarihi olayların ışığında kendi tarzıyla anlattı. Ben biraz bunun özetini anlatacağım.

Birgün Hz. Resulüllah (sav) Safa ve Merve dağları arasındaki bir taşın üzerinde oturuyordu ve Allah'ın tevhidi nasıl yayılacak diye düşünüyordu. Bu sırada Ebu Cehil oraya geldi ve Hz. Resulüllah'a (sav) ağır küfürler etmeye başladı. Peygamber Efendimiz (sav) sessizce onun küfürlerini dinledi ve tahammül etti. Mübarek ağzından bir tek kelime bile çıkarmadı. O bedbaht, canının istediği kadar küfür ettikten sonra daha da ileri gidip Peygamber Efendimizin mübarek yüzüne tokat attı. Peygamber Efendimiz (sav) yine de ona hiçbir şey söylemedi. Tam oranın önünde Hz. Hamza'nın (ra) evi vardı. Onun adeti, hergün sabah okunu yayını alıp ava gider ve akşamüstü eve dönerdi. Ebu Cehil bütün o kötülükleri yaparken Hz. Hamza'nın (ra) bir kadın kölesi kapıda durup olup biteni seyrediyordu. Fakat o hiçbir şey yapamazdı, sadece seyretti, dinledi ve içten içe lanet okudu. Akşamüstü Hz. Hamza (ra) avdan dönünce hizmetçi ona, sen hiç utanmıyor musun, büyük bir kahraman gibi geziniyorsun, dedi. Hz. Hamza (ra) büyük bir şaşkınlıkla, mesele nedir, diye sordu. Hizmetçi dedi ki, mesele nedir öyle mi, senin yeğenin Muhammed (sav) şurada oturuyordu, Ebu Cehil geldi ve ona saldırdı ve ağır küfürler etmeye başladı, sonra da yüzüne tokat attı, fakat Muhammed (sav) üf bile demedi ve sessizce dinledi. Hz. Hamza, bunları duyunca gözlerine kan indi ve aile sevgisi kabardı. Hemen o anda, dinlenmeksizin öfke ile Kabe'ye doğru gitti. Önce Kabe'yi tavaf etti, ondan sonra da toplandıkları yere ilerledi. Ebu Cehil oturmuş laf kalabalığı yapıyor ve bu olayı zevkle anlatıyordu. Kibirli bir şekilde, ben bugün Muhammed'e (sav) şöyle küfür ettim, böyle yaptım diyordu. Hz. Hamza (ra) oraya varır varmaz yayını büyük bir şiddetle Ebu Cehil'in kafasına vurdu ve "sen cesaretli olduğunu iddia ediyorsun ve insanlara ben Muhammed'i (sav) rezil ettim diye anlatıyorsun. Şimdi ben seni rezil ediyorum, cesaretin varsa karşımda konuş" dedi. Ebu Cehil o zaman Mekke'de cesur bir kral konumundaydı, kavmin de lideriydi. Ebu Cehil'in yandaşları bu durumu görünce ayağa fırladılar ve Hz. Hamza'ya saldırmak istediler. Fakat Ebu Cehil, Peygamber Efendimizin (sav) küfürlere sessizce sabretmesi ve o anda da Hz. Hamza'nın cesaretinden etkilenerek araya girdi ve onları saldırmaktan alıkoydu ve dedi ki, bırakın, aslında ben aşırı gitmiştim, Hamza haklıdır.

Hz. Muslih Mevud (ra) kendi tarzıyla şöyle yazdı: Hz. Resulüllah (sav) Safa ve Merve tepesinden eve geri geldiğinde içinden diyordu ki, benim işim kavga etmek değil, aksine sabır ile sövülmeye katlanmak. Fakat Allah-u Teala arş üzerinden diyordu ki, Ey Muhammed! Sen kavga etmek istemiyorsun ama senin yerine düşmana karşı koymak için Biz mevcut değil miyiz?

Nitekim Allah-u Teala aynı gün Ebu Cehil'e karşı koyan bir fedai verdi kendisine ve Hz. Hamza (ra), Ebu Cehil'in başına yay ile vurduğu aynı o ortamda iman ettiğini ilan etti. Ve Ebu Cehil'e hitaben şöyle dedi: "Muhammed (sav) sadece, ben Allah'ın peygamberiyim ve bana melekler iniyor dediği için sen ona küfrettin. Kulağını aç ve iyice dinle! Bugünden itibaren ben de Muhammed'in (sav) dinindenim ve o ne söylüyorsa ben de aynısını söylüyorum. Eğer cesaretin varsa bana karşı dur." Hz. Hamza (ra) bunları söyleyerek Müslüman oldu.

Hz. Hamza'nın Müslüman oluşundan sonra, Mekke'deki Müslümanların imanlarının kuvvetlendiği rivayetlerde yazılıdır. Hz. Hamza (ra) da diğer Müslümanlar gibi Medine'ye hicret etti. Medine'ye hicretten sonra bile kafirlerin entrikaları sona ermedi. Bu yüzden Müslümanlar çok uyanık durmak ve düşmanın hareketlerini izlemek zorunda idiler. Kureyş'in hareketleri ve entrikalarından haberdar olmak için, Peygamber Efendimiz (sav) ordu birlikleri göndermek zorunda kaldı. Bu konuda Hz. Hamza'nın (ra) olağanüstü hizmetleri oldu. Hicri 2 yılı Rebi-ül-evvel ayında Peygamber Efendimiz (sav), Hz. Hamza'nın (ra) başkanlığında, develi otuz muhacirden oluşan birliği bir bölgeye gönderdi. Hz. Hamza (ra) ve bereberindekiler hızlıca oraya ulaştıklarında bir de ne görsünler, Mekke'nin en büyük lideri Ebu Cehil 300 süvari asker ile onları bekliyordu. Bu sayı, Müslümanların sayısında 10 kat fazla idi. İki taraf karşı karşıya geldi ve saflar oluşmaya başladı. Savaş başlamak üzereydi ki her iki tarafla da ilişkisi olan o bölgenin lideri Mecdi bin Amr Elcühni araya girerek sakinleştirdi ve tam savaş başlamak üzereyken durdu.

Medine'ye hicretten sonra, diğer Müslümanlar gibi Hz. Hamza'nın (ra) mali durumu da çok bozulmuştu. Bir gün Hz. Hamza (ra) Peygamber Efendimizin huzuruna gelerek, bana da herhangi bir görev verin de geçinmenin bir yolu ortaya çıksın, diye arzetti. Bunun üzerine Hz. Resulullah (sav) şöyle buyurdu: Ey Hamza! Onurunu canlı tutmayı mı yoksa onu yok etmeyi mi istersin? Hz. Hamza, onurumu canlı tutmayı isterim, diye arzetti. Bunun üzerine Hz. Resulullah (sav) saygınlığını koru, buyurdu. Sonra da dualara sarılmasını telkin etti ve bazı özel dualar öğretti. Nitekim Hz. Hamza'nın (ra) rivayetine göre Peygamber Efendimiz (sav), şu duaya mutlaka sarıl, buyurdu: "Allahümme innî es'elüke bi ismik-el-ağzam ve rizvanik-el-ekber." Yani; Ey Allah'ım! Ben senin ism-i Azam ve rizvan-ı Ekberini vesile kılarak isterim. Ve Hz. Hamza daima bunun meyvelerini yedi.

Hicri 2 yılında meşhur Bedir savaşı gerçekleşti. Bedir savaşında kafirlerin tarafından Esved bin Abduled Mahzumi ileri çıktı, bu son derece şerli ve kötü bir şahıstı. O ahdetmişti ki, ben mutlaka Hz. Resulullah'ın havuzundan su içeceğim veya onu yıkacağım veya onu tahrip edeceğim veyahut da onun yanında öleceğim. O bu niyetle çıktı. Hz. Hamza bin Abdulmuttalib (ra) onun karşısına çıktı. Karşı karşıya geldiklerinde Hz. Hamza (ra) kılıç ile saldırarak onun bacağının yarısını kesti. O adam havuzun yanındaydı, belinin üstüne düştü ve yeminini yerine getirmek için havuza doğru ilerledi. Hz. Hamza (ra) ise arkasından giderek yeniden saldırdı ve işini bitirdi.

Bedir savaşında kafirlerin sayısı Müslümanlardan çok fazla idi. Hz. Resulullah (sav) gece boyunca Allah'ın huzurunda dua ve yalvarışlarla meşgul oldu. Hz. Ali (ra) şöyle rivayet eder: Utbe bin Rabia ve onun arkasında da onun oğlu ve kardeşi meydana çıktı ve karşımıza kim çıkacak diye nara attı. Utbe dedi ki, biz sadece amcamızın oğulları ile savaşmak niyetindeyiz. Bunun üzerine Hz. Resulullah (sav), ey Hamza, ey Ali, ey Ubeyde bin Haris öne çıkın, buyurdu. Hz. Hamza (ra) Utbe'ye doğru ilerledi. Hz. Ali (ra) diyor ki, ben Şeybe'ye doğru ilerledim ve Ubeyde ile de Velid arasında çatışma oldu. Hz. Ali (ra) ve Hz. Hamza (ra) kendi muhaliflerini öldürdüler. Hz. Hamza'nın (ra) kahramanlığının manzarası şuydu ki Bedir savaşında kafirlere korku salmak için, savaş alameti olarak devekuşu kanadı takmıştı. Hz. Abdurraman bin Avf'dan şöyle rivayet edilmiştir: Ümeyye bin Half, Kurayş'in liderlerinden biriydi, Mekke'de Hz. Bilal'e (ra) eziyet ederdi. O, Bedir savaşında Ensar tarafından öldürüldü. O bana, göğsüne devekuşu kanadı takmış olan o adam kimdir, diye sordu. Ben, o, Hamza bin Abdulmuttalib'dir, dedim. Ümeyye bin Half, bugün bize en fazla zarar veren adam odur, dedi.

Hz. Hamza (ra) Uhud savaşında da mükemmel cesaret gösterdi. Onun bu kahramanlığı Kureyşli kafirlerin gözlerini büyülyordu. Sahih-i Buhari'de bunun detayları şöyle anlatılmıştır: Amir bin İshak'dan rivayet edilmiştir. Uhud günü Hamza (ra) Hz. Resulullah'ın (sav) önünde iki kılıç ile savaşıyordu, ben Esedullah'ım (Allah'ın arslanıyım) diyordu ve bazen ileri atılıyor bazen geri atılıyordu. O, bu durumdayken birdenbire kaydı ve yüzüstü düştü. Vahşi Esved onu gördü ve mızrak saplayarak kendisini şehit etti. Böylece Hz. Hamza (ra) Hicretten sonra otuz ikinci ayda Uhud savaşında şehid oldu, o zaman yaşı 59 idi. Siret ibni Hişam'da şöyle yazılıdır: Hz. Resulullah (sav) Hz. Hamza'nın (ra) naaşının başında durdu ve şöyle buyurdu: Ey Hamza! Senin bu üzüntün gibi bir üzüntü bana asla ulaşmayacak. Ben bugüne kadar bundan daha üzücü bir manzara görmedim. Ayrıca şöyle buyurdu: Cebrail gelip bana haber verdi ki Hamza bin Abdulmuttalip yedi gökte Allah ve Resulünün aslanı diye yazıldı.

Hz. Zübeyr'den rivayet edilmiştir. O gün Uhud savaşı bittiğinde benim annem Hz. Safiye'nin (ra) büyük bir hızla geldiği görüldü. Peygamber Efendimiz (sav), herhangi bir kadının oraya gitmesini ve şehitlerin naaşlarını görebilmesini uygun bulmadı. Bu yüzden, o kadını durdurun, buyurdu. Nitekim ben ona doğru koşarak gittim. Beni görünce göğsüme vurup beni geri itti ve geri çekil hiçbir sözünü kabul etmeyeceğim, dedi. Ben, Peygamber Efendimiz (sav), naaşları görmeyesin diye seni durdurmamı söyledi, dedim. O bunu duyar duymaz durdu ve yanındaki iki örtüyü çıkardı ve bu iki örtüyü kardeşim Hamza için getirdim, çünkü ben onun şehit olduğu haberini çoktan aldım, dedi.

Bakın o zaman ki itaat işte buydu. Yani o, Peygamber Efendimizin emrini duyduğunda, kederli duruma rağmen, coşkulu bir halde olmasına rağmen, derhal duygularını kontrol etti ve Peygamber Efendimizin ismini duyduğu yerde durdu. Bu, kamil itaattir.

Hz. Hamza'ya (ra) bir tek örtüden kefen verilmişti, başı örtülse ayakları açıkta kalıyor, örtü ayaklarına çekilse yüzü açıkta kalıyordu. Bunun üzerine Hz. Resulullah (sav) buyurdu ki yüzü örtülsün, ayaklarına ot koyulsun. Hz. Resulullah (sav) o gün, Hz. Hamza'nın (ra) cenaze namazını diğer şehitlerle birlikte yetmiş defa kıldırdı. Çünkü her seferinde Hz. Hamza'nın naaşı orada duruyordu.

Huzur-i Enver şöyle dedi: İşte bunlar öyle insanlardı ki Allah onlardan razı oldu ve onlar da Allah'tan razı oldular. Durumları iyi olduğunda kardeşlerini hatırlar ve kendi geçmişlerini unutmazlardı. Allah-u Teala onların makamlarını daha da yükseltsin.

Kaab bin Malik (ra), Hz. Hamza'nın (ra) şehit oluşunda mersiyesinde şöyle demişti: "Gözlerim yaşlar akıtıyor, Hamza'nın ölümüne ağlamak gözlerimin hakkıdır zaten. Fakat Allah'ın arslanının ölümüne ağlamak, dövünmek, sızlanmakla ne elde edilir ki. O Allah'ın arslanı Hamza ki, onun şehid olduğu sabah dünya dedi ki şehid dediğin, işte bu civanmerttir."

Yüce Allah bu sahabelerin derecelerini daima yüceltsin, onların ortaya koyduğu fedakarlık örneklerini dünya durdukça Müslümanlar yad etsinler. Onların yerleştirdiği iyilik örneklerine, kökleştirdiği usveye göre hareket etmeyi bize de nasip etsin. Amin.